

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 5 sierpnia 1920 roku

w sprawie djet i kosztów podróży pracowników kolejowych.

Na podstawie art. 10 ustawy z dnia 13/7 1920 r. (Dzien. Ust. № 65, poz. 430) zarządza się co następuje:

Art. 1. Pracownikom kolejowym etatowym i nieetatowym przyznaje się:

- I. W razie podróży służbowych (komisyjnych) delegacji lub substytucji do miejscowości, leżących poza zwykłym ich miejscem służbowem:
 - a) djetyienne,
 - b) zwrot kosztów podróży koleją, statkiem lub podwodami.
- II. W razie przeniesienia na inne miejsce służbowe:
 - a) djetyienne dla pracownika jego żony i dzieci,
 - b) zwrot kosztów podróży koleją, statkiem i podróży kolejowej pracownika, jego żony i dzieci oraz jednego (jednej) sługi,
 - c) ryczałt na pokrycie kosztów przesiedlenia.

I. Djety.

Art. 2. Normalne djetyienne, dzienne wynoszą w razie podróży służbowych w obrębie Państwa:

w	1 stopniu płacy	70 Mk.
"	2 " "	70 "
"	3 " "	60 "
"	4 " "	50 "
"	5 " "	40 "
"	6 " "	40 "
"	7 " "	35 "
"	8 " "	35 "
"	9 " "	35 "
"	10 " "	24 "
"	11 " "	24 "
"	12 " "	24 "
"	13 " "	24 "
"	14 " "	20 "
"	15 " "	20 "

Za podróż służbową uważa się każdą podróż, którą się przedsięwzię na ogólny lub osobny rozkaz służbowy.

Pracownikom kolei państwowych niezaliczonych do żadnego stopnia płacy należą się djetyienne według tego stopnia płacy, któremu odpowiada ich wynagrodzenie. W wypadkach wątpliwych bierze się za podstawę obliczenia uposażenie tego stopnia płacy, do którego wysokość uposażenia pracownika najbardziej się zbliża.

Wysokość djet w razie podróży poza granicami Państwa normują osobne przepisy.

Jeżeli spowodowany podróżą służbową pobyt w tej samej miejscowości trwa dłużej niż 21 dni, to oznaczone powyżej djety zmniejszają się, począwszy od 22 dnia o 25%.

W wyjątkowych wypadkach może Minister Kolei za zgodą Ministra Skarbu zezwolić na pobór pełnych djet, jednak nie dłużej jak na dalszy okres 42 dni.

Art. 3. Na czas pobierania dodatku drożyznianego pracownicy kolejni otrzymywać będą uzupełnienie djet normalnych.

Uzupełnienie to wynosi w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia przy podróżach służbowych i przeniesieniach do miejscowości leżących na ziemiach b. zaboru austriackiego i rosyjskiego 150%, a na ziemiach b. zaboru pruskiego 120% djet normalnych, względnie zmniejszonych.

W przyszłości będzie się zwiększać lub zmniejszać te uzupełnienia równorzędnie ze zmianą mnożnika dla miasta Warszawy i Poznania po myśli postanowień o zmianie mnożnika dla oznaczenia dodatku drożyznianego, zawartych w ustawie o uposażeniu pracowników kolejowych.

Ułamki marek poniżej 50 fen. nie bierze się w rachubę, zaś od 50 fen. zaokrągla się na pełną markę.

W załączonej tabeli uwidoczniono wysokość djet normalnych i zmniejszonych wraz z obecnem uzupełnieniem.

W stopniach. płacy	Wysokość djet normalnych i zmniejszonych wraz z uzupełnieniem 150% względnie 120%									
	Djety normalne					Djety zmniejszone				
	Wysokość djet normalnych	Uzupełnienie 150%	Razem	Uzupełnienie 120%	Razem	Wysokość djet zmniejszonych	Uzupełnienie 150%	Razem	Uzupełnienie 120%	Razem
1 i 2	70	105	175	84	154	52,50	78,75	131	63	116
3	60	90	150	72	132	45	67,50	113	54	99
4	50	75	125	60	110	37,50	56,25	94	45	83
5 i 6	40	60	100	48	88	30	45	75	36	66
7, 8, 9	35	52,50	88	42	77	26,25	39,37	66	31,50	58
10, 11, 12, 13	24	36	60	28,80	53	18	27	45	21,60	40
14, 15	20	30	50	24	44	15	22,50	38	18	33

Art. 4. Jednostką obliczania djet jest 24 godzinny przeciąg czasu, liczący się zawsze od 12 godziny w nocy.

Za przeciąg czasu krótszy niż 24 godzin, należy się djeta, jeżeli cała czynność służbowa łącznie z podróżą trwała najmniej 6 godzin.

Djety należą się pracownikom kolejowym także za niedziele i święta, przypadające w czasie trwania czynnej podróży służbowej.

Jeżeli pracownik w czasie delegacji (podróży komisyjnej) poza swym miejscem służbowym zachoruje bez własnej winy, a choroba zostanie stwierdzona świadectwem lekarskim, należą mu się djety za cały czas trwania choroby aż do chwili powrotu do miejsca służbowego.

Pracownikowi, będącemu na substytucji lub delegacji za djetami, należy się za podróże służbowe, odbyte poza miejscem substytucji lub delegacji zwrot kosztów podróży oraz połowa djet, o ile cała czynność służbowa trwała najmniej 6 godzin.

II. Wydatki na dorożki tramwaje i tragarzy.

Art. 5. Koszta podróży obejmują wydatki na dojazdy z dworca i na dworzec kolejowy, względnie z przystani i do przystani, zwrot kosztów przewozu bagażu podróżnego oraz wydatki na tragarzy.

W razie podróży służbowych wydaje się pracownikom kolejowym karty wolnej jazdy po własnych liniach kolejowych lub okrętowych, a w razie możliwości także karty wolnej jazdy obcemi kolejami i parowcami.

W braku kart wolnej jazdy zwraca się należytości faktycznie uiszczone w czasie podróży służbowej za jazdę kolejami lub parowcami w klasie odpowiadającej po myśli obowiązujących przepisów stanowisku służbowemu pracownika.

Wydatki na dorożki z dworca i na dworzec, z przystani i do przystani zwraca się wedle obowiązującej taryfy, wydanej przez właściwą władzę.

Zwrot poniesionych i udowodnionych kosztów przewozu bagażu podróżnego koleją o wadze do 80 kg., należy się pracownikowi, o ile czynność służbowa łącznie z podróżą trwa dłużej niż 6 dni. Wyjątkowo można przyznać zwrot kosztów przewozu o większej wadze, jeżeli do wykonania czynności komisyjnych potrzebnem było zabranie większej ilości aktów lub innych przedmiotów, koniecznych do przeprowadzenia czynności komisyjnych i o ile okoliczność tę stwierdzi władza zarządzająca komisją.

Wydatki na tragarzy zwraca się w kwocie faktycznie wydanej, ale tylko wówczas, gdy pracownikowi przysługuje prawo przewozu bagażu i nie wyżej jak 10 mk. za usługę tragarza przy przyjeździe i wyjeździe w jednej miejscowości.

Przy podróży kołowej przyznaje się pracownikowi koszta wedle taryfy, obowiązującej w każdym powiecie dla podwód, dostarczanych w razie podróży służbowych urzędnikom państwowym.

W razie stwierdzonej niemożliwości dostarczenia podwód zwraca się koszta podróży w faktycznie wydanej kwocie, o ile ona odpowiada praktykowanym w danym miejscu cenom najmu i wysokość jej należycie została stwierdzona.

Za czynności komisyjne w miejscowościach położonych w odległości poniżej 2 mk. od siedziby urzędowej nie należą się żadne koszta podróży.

Przy komisjach miejscowych w miastach mających ponad 50000 mieszkańców można użyć dorożki, o ile odległość punktu komisyjnego od urzędu, względnie mieszkania, wynosi więcej jak 2 km. Przy podróżach wspólnych zalicza należność za dorożkę tudzież podróz kołową zawsze pracownik, posiadający uposażenie wyższego stopnia płacy.

Wyjątek stanowią tylko miasta mające ponad 50,000 mieszkańców, gdzie każdy pracownik zalicza osobno należność za przejazd do dworca kolejowego i z powrotem.

W miejscowościach gdzie kursują tramwaje mogą zaliczyć pracownicy kolejni od 1 (pierwszego) do 5 (piątego) stopnia płacy łącznie, przy podróżach służbowych wydatki na dorożkę, inni pracownicy wydatki na tramwaje.

Przy komisjach, których czynność zasadza się na obchodzeniu parcel (np. przeszkodach elementarnych, komisjach reambulacyjnych kolejowych, komisjach wywłaszczeniowych i granicznych i t. p.) zalicza się za każdą godzinę stwierdzonego chodu 4 kilometry jazdy, które opłaca się według taryfy obowiązującej w danej miejscowości dla podwód dostarczonych w razie podróży służbowych funkcjonariuszów państwowych.

Emerytom, w razie użycia ich w jakiej czynności komisyjnej lub służbowej należą się koszty podróży analogicznie do czynnych pracowników kolejowych. Djeły przyznaje się im według wysokości uposażeń pobieranych w chwili przejścia na emeryturę.

Pracownicy kontraktowi pobierają należności za podróże służbowe, według umowy z nimi zawartej, stosownie do przyznanego im wynagrodzenia; należności te nie mogą jednak przewyższać kwot przypadających pracownikom kolejowym.

Art. 6. Do miejsca czynności komisyjnych należy zdążać bez żadnej przerwy i to bez względu na odległość.

Rozpoczętej komisji nie wolno przerywać, tylko z ważnych przyczyn, które muszą być szczegółowo umotywowane.

Pracownicy kolejni, odbywający podróże służbowe mają używać takich środków przewozu, które nie powodując niepotrzebnej zwłoki w osiągnięciu celu podróży połączone są z najmniejszymi kosztami dla Skarbu Państwa.

III. Odszkodowanie za przeniesienie.

Art. 7. Pracownicy kolejni przeniesieni ze względów służbowych do innych miejscowości otrzymują na pokrycie kosztów przesiedlenia ryczałt. Ryczałt ten wynosi przy przesiedleniu:

- 1) Z mieszkania prywatnego do prywatnego:
 - a) dla pracowników samotnych 75% jednomiesięcznego uposażenia,
 - b) dla utrzymujących do 4 członków rodziny 75% dwumiesięcznego uposażenia,
 - c) dla utrzymujących więcej niż czterech członków rodziny 75% trzymiesięcznego uposażenia płacy zasadniczej łącznie z dodatkami drożyznianymi, za usługę lat i wyższe studia.
- 2) Z mieszkania prywatnego do skarbowego lub odwrotnie 3/4 (trzy czwarte) należności wymienionych pod 1.
- 3) Z mieszkania skarbowego do skarbowego połowę należności pod 1.

Które osoby mają być zaliczone w poczet członków rodziny pracownika kolejowego, określają postanowienia o dodatku drożyznianym, zawarte w ustawie o uposażeniu pracowników kolejowych.

Przy przeniesieniu z okazji nominacji miarodajne jest uposażenie, osiągnięte w drodze awansu.

Przy przeniesieniu z miejscowości, zaliczonych do różnych klas drożyznianych miarodajny jest dodatek drożyzniany dla miejscowości klasy wyższej.

Oprócz tego ryczałtu należą się przy przeniesieniu djełyienne dla pracownika kolejowego, a także dla jego żony i dzieci za czas koniecznej podróży.

Dla żony pracownika należą się djeły w wysokości 75%, zaś dla jego dzieci w wysokości 50%, wymiaru ustalonego w art. 2 i 3.

O ile przy przesiedleniu musiano użyć drogi kołowej, może pracownik zaliczyć dla każdego z 3 osób jedną podwodę. Na liniach polskich kolei państwowych mają wszyscy pracownicy kolejowi we wszystkich wypadkach przesiedlenia się w służbie prawo do bezpłatnej jazdy dla siebie samych, swych rodzin i sługi, oraz prawo bezpłatnego przewozu swych sprzętów domowych.

W razie przewozu na obcych liniach kolejowych należy się pracownikowi, o ile niema prawa do uzyskania ulg przewozowych, zwrot faktycznie uiszczonych kosztów przewozu i ceny biletu wedle klasy należącej się mu w myśl odnośnych przepisów.

Pracownikowi żonatemu można dopiero wówczas przyznać pełne koszty przeniesienia, jeżeli dostarczy dowody zameldowania rodziny w nowym miejscu służbowym. Jeżeli pracownik przesiedla się sam, przyznaje się kosztą ustalone dla samotnego.

Dla pracowników niezaliczonych do żadnego stopnia płacy określa się ryczałt w wysokości uposażenia tego stopnia, dla którego się określa wysokość djet (art. 2 niniejszego rozporządzenia).

Art. 8. W wyjątkowych wypadkach Minister Kolei może za zgodą Ministra Skarbu przyznać pracownikom kolejowym tytułem zwrotu kosztów przesiedlenia rzeczywiście poniesione wydatki, o ile będą one należycie udokumentowane.

Art. 9. Wszelkie rachunki kosztów podróży mają być przedkładane z końcem tego miesiąca, w którym przedsięwzięto podróż służbową. Za podróże dokonane w ciągu miesiąca kalendarzowego ma być przedłożony z reguły tylko jeden rachunek podróży.

Każdy rachunek kosztów podróży ma zawierać opis podróży i czynności służbowych i winien być opatrzony klauzulą władzy zarządzającej delegacją lub przełożonej władzy służbowej, stwierdzającej konieczność odbycia podróży, należyte użycie czasu i środków komunikacyjnych, tudzież wykonanie poruczonej czynności.

Urzednikowi wyjeżdżającemu na komisję może być udzielona zaliczka w wysokości najwyżej 2/3 części przypuszczalnych kosztów podróży.

Przeciw odmowie przyznania policzonych w rachunku należności komisyjnych może być wniesione w ciągu 14 dni przedstawienie do władzy II instancji, względnie do władzy centralnej, która rozstrzyga ostatecznie.

Art. 10. Djety mają służyć na pokrycie wszystkich wydatków, na które po myśli niniejszego rozporządzenia nie służy prawo zwrotu.

— IV. Ryczałt na wyjazdy.

Art. 11. Pracownikom kolejowym, których czynności służbowe wymagają częstego wyjazdu, Minister Kolei może za zgodą Ministra Skarbu przyznać zamiast djet stały ryczałt.

Ryczałt ten wypłaca się co miesiąc z dołu wraz z uposażeniem.

Pracownikom pobierającym ryczałt, należą się djety za delegację tylko wtedy, gdy wyjeżdżają poza okręg urzędowy, na który przyznano im ryczałt.

W razie urlopu, choroby lub przemijającego innego zatrudnienia, zostawia się ryczałt na wyjazdy przez przeciąg 14 dni, licząc od początku nieobecności, poczem wstrzymuje się dalszą wypłatę ryczałtu, a odpowiednia kwota przypada zastępcy, o ile ten za tę samą czynność nie pobiera djet.

Jeżeli pracownicy pobierający ryczałt otrzymują djety za wyjazdy poza okręg, na który przyznano im ryczałt, pozostawia się im ryczałt przez pierwsze 3 dni poboru djet, względnie delegacji, licząc od dnia wyjazdu, za dalszy zaś czas delegacji należy im potrącić odpowiednią część ryczałtu.

Wysokość ryczałtu oraz oznaczenie stanowisk, dla których przyznaje się ryczałt, unormują osobne przepisy.

Art. 12. Przepisy niniejszego rozporządzenia wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1920 r. i mają zastosowanie do podróży służbowych i przesiedleń, które miały miejsce w czasie od 1 lipca 1920 r.

Art. 13. Niniejsze rozporządzenie znosi wszystkie dotychczasowe przepisy o djetach i kosztach podróży pracowników kolejowych, obowiązujące na wszystkich ziemiach, wchodzących w skład Rzeczypospolitej Polskiej.

Prezydent Ministrów:

Witos

Minister Skarbu:

w z. Rybarski

Minister Kolei Żelaznych:

K. Bartel